

Anne Gülmek Benim de Hakkım Değil mi

— sadeceo · 23 Eylül 2019

Anne!

Mutluluğu unutalı çok oldu
Eskiden mutlu olmak bu kadar zor değildi.
Çam sakızı çoban armağanı küçük bir hediyeye bile,
İnsanı haddinden fazla mutlu ederdi.
Ne oldu bizlere?
Neden, içi dolu mutluluklara bu kadar hasret kaldık?
Neden, gönüller sevgi ve muhabbetlere çok uzak olmuş?
Neden, insanlar buz dağı gibi?
Mutluluğun her türlü, dörtnala giden rahvan at olmuş
Biz ise kalmışız yaya!

Anne!

Bir zamanlar fakirdik, yoksulduk ama çok mutluyduk.
Gözümüz bu kadar yükseklerde değildi.
Kıt kanaat geçiniyor olmamıza rağmen,
Mutluluktan yanaklarımız al aldı.
Büyüğün küçüklere sevgisi, küçüklerin ise büyüğe saygısı vardı.
İşte bunlar şimdi yok, şatır bir güvercin misali uçup gitmiş.
İnsanı hayata bağlayan, mutluluklar değil mi?
İnsanı ayakta tutan,
Gönülleri fetheden, içi dolu gülücükler değil mi?
Bunlara ben ve benim gibi duygusal insanlar, niye hasretiz?

Anne!

Çalışmadan yorulur olmuşum.
Erzağını kaybetmiş seyyah misali, çar naçar kalmışım.
Karamsarlığım, her geçen artıkça artıyor.
Kalmamış insanlara artık, güven ve itimadım!
Yalnızlığı hiç sevmemişim halde, yalnız yaşamak hoşuma gidiyor artık.
Asla ve asla ben böyle değildim.
Niye bir araya gelmekten bu kadar aciz olmuşuz?
Niye kardeşçe haspihal etmekten kaçıyoruz?
Bu yedi yabancı gibi birbirimizden uzaklaşmak Gayretullaha dokunmaz mı?
Bu kadar cahillik bize ne kazandırıyor?

Anne!

Ben neşe ve üzüntülerimi, dostlarımla paylaşmak isterim!

İyi günde de, kötü günde de, dostlarımla yanında olmak isterim!

Ama çok istediğim halde olamıyorum, zira hep kaçıyorlar!

Oysa bunları işin kolayına kaçmadan yaparsak, daha manidar olmaz mı?

Uzun kış gecelerinde, kardeşçe bir araya gelmeyi kadar da özlemişim bir bilsen!

İnsan denen en şerefli mahlûk niye bu kadar asimile olmuş?

Sevdalı yürekler bile bir acayip olmuş!

Asil atalarımızın torunlarına bunlar yakışıyor mu?

Böyle yapmakla kemiklerini sızlatmıyor muyuz atalarımızın?

İnsanlık her geçen gün, biraz daha kan kaybediyor.

Anne!

Beni bana küstürmüşler!

Ağzımın tadını tuzunu kaçırmışlar!

Çok bitkinim.

Suratımdan düşen sanki bin parça.

Yaşayan bir ölü gibiyim.

Yani anlayacağın, ben bende değilim.

Şaşırılmışım kiblemi

Gönül pınarlarım bulandırılmış.

Gönül tarlalarım çoraklaşmış.

Yedi veren Muhammedi güllerim, hazan gelmeden solmuş

Bir şeyler söyle!

Söyle ki biraz kendime geleyim!

Karanlık çıkmaz sokaklarım aydınlansın!

Beni seven, beni sayan, dostlarım olsun yine eskisi gibi!

Gülmek istiyorum hem de naralar atarak!

Anne, gülmek benim de hakkım değil mi?

23/Eylül/2019